

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De Monachatu 127

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

subdolè, tamque indefinenter nos remorati fuissent, non solum nihil penitus habent Aduersarij, cuius ex autoritate S. scripturarum, & Canonum nos incusent: sed potius cuius se, suosque sectatores reos agant, quod Electori & Archiepiscopo suo, hoc est, supremo, tam in politicis, quam in Ecclesiasticis rebus, Inspectori, in diuino hoc maximèque necessario opere promouendo, non summa fide ac diligentia, pròque virili potestate auxilio sunt, & adiumento.

Verùm de reali ac salutari constitutione, administrationèque Ecclesiarum Christi nihil omninò curant: sed tantum de externà inani pompa, quæ consistat in amplis nominibus ac titulis, in ingenti ordinario numero ac discrimine, in multitudine Togatorum, splendidèque ornatorum cœlibum personarum, qui totum ministerium Ecclesiasticum cantationibus, & lectionibus non intellectis, paucisque concionibus, vna cum infinito præceptorum numero, quæ nemo obseruat, expediunt, totisque interim mundo dominantur, & ab omnibus Rabini, beneficique Domini salutantur: taceo horrendam impudicitiam & anaritiam, quæ vulgò & in maiori istorum hominum parte regnat.

De ministerio Diaconorum, & aliorum Ministrorum Ecclesie.

Quartum quod in Libro Reformationis hoc loco taxant, est, quòd ministerio Diaconorum & subdiaconorum, iuxta verbum Dei, & antiquos Canones, dispensationem eleemosynarum assignat. Multa hic verba profundunt de ministerio, quod debeant Episcopis in Christiana disciplina, & Cura animarum præstare.

Hoc loco multa verba faciunt, perinde ac si Liber hoc ministerium silentio præterisset, cum tamen id expressè posuerit. Ipsi verò in commemoratione eius, de quo Librum Reformationis accusant, calumniosè id pro more suo circumierunt.

Porò quod dispensationem sanguinis Christi ad Diaconos quoque pertinere aiunt, id quod Laurentij dictum ad Sixtum, quod Aduersarij introducunt, quis contradicit, præter illos ipsos, & eorum sectatores? In quo rursus animaduerte, homines istos omnibus veris ordinationibus Ecclesiasticis penitus & in omnibus rebus aduersari: & tamen audere eas passim tam perfricta fronte contra Librum, & omnes, qui iuxta eas viuere cupiunt, citare.

Id quod in eo satis manifestè declarant, quod ministerium sacræ eleemosynæ, non solum à Diaconis & subdiaconis, sed penitus ab omni eorum Clericatu remouerunt. Cum tamen hoc præcipuum opus sit, quod omnes ministri Ecclesiarum post curam animarum principaliter administrare debent.

De Monachatu.

Ee

QVINTO, Quando Liber Reformationis discrimen Clericorum & Monachorum ex Hieronymo ad Heliodorum adduxit, idque solummodò ad indicandum, quòd omnium Clericorum munus & officium sit gregem Christi pascere: Aduersarij continuò id accipiunt, ac reprehendunt, ostendentes, Monachos post tempora Hieronymi, etiam in omnium ordinum Clericos ordinatos fuisse.

Cui tamen Liber non contradixit, sed docuit, sicut in Reformatione Collegiorum demonstratum est, & ab Aduersariorum calumniis infestatum, vt deinceps quicumque in Monasteriis ad Clericatum idonei sunt, ad eum ordinentur & applicentur.

Alioquin admodum infirmum argumentum est, Monachos aliquando Clericos & sacerdotes fuisse, quod Aduersarij post suum Gratianum introducunt, de benedictione danda, item de Lectione Euangelica dicenda cum Collecta. Hæc enim omnia iam dudum Monachus quoque attribuerunt, quas sine dubio non in Sacerdotes ordinabunt. Vides quàm temerè & inconsideratè Christianum nostrum propositum calumniis suis grauent.

Liber Reformationis, vnà cum D. Hieronymo agnoscit Clericos esse, qui iuuant gregem Christi, Christiana doctrina, adimonitione, & disciplina pascere. Ad quod faciendum vtinam omnes Monachi se applicare & accommodare vellent. Verùm qui nunc Monachi vocantur, & eorum propugnatores, nostri Aduersarij, totum Clericatum in nudis ac superuacaneis ceremoniis collocant, & in superstitionis Missam.

De Prospectione incorporatarum Ecclesiarum.

CAP. CXXVIII.

SEXTO, verbotenus quidem fatentur Aduersarij, æquum & dignum esse, vt Capitulum metropolitanum Ecclesiis Parochialibus eidem Capitulo incorporatis, præficiat Pastores idoneos, quibus & de rebus necessariis ad competentiam prouideat. Modo id aliquando vellent incipere practicari.

Quod vero Liber Reformationis etiam requirit, vt efficiant, quòd in talibus Parochiis omnia lingua vernacula peragantur, secundum Reformationis istius voluntatem, id eorum non esse scribunt, nec posse eos id facere, propter prædictas causas. At vbi sunt istæ causæ, quas hac de re commemorarunt? Et quas causas potest homo prætexere, vt liceat ei agere contra mandatum Domini? Equidem lex Dei est, vt in Ecclesiis Dei sileant, ac penitus nihil loquantur, qui non aliquid vtile ad intellectum auditorum loqui, vel possunt, vel volunt, 1. Cor. 14.